Balím. Klečím na smotaném spacáku, tam mám uloženy i všechny nezbytnosti. Teprve na třetí pokus se mi podaří stačit tornu. Na mém kanapi jsou rozloženy mapy, na stole jízdní řády, u telefonu vzkazy a vypsané dopravní spoje…Vtom zvoní telefon.
„Ahoj! Já jedu až ráno, najdu vás na potoce, poslední přípoj už prostě nestihnu…“

Konečně je moje originální torna úhledná, jak se zaslouží. Je normální páteční odpoledne, jen s tím rozdílem, že mám před sebou nejen víkend, ale i několik dní dovolené. Tím spíš nesmím nic podstatného doma zapomenout – Tentokrát první beru sluchátko já : !Ahoj! doufám, že Jirka vezme kytaru, mně se odlepila kobylka…Připomeň mu nářadí, v Dlouhý stoce jsou sivene…“ To zas bude účet za telefon. V poslední chvíli jsme ještě plán puťáku trochu změnili…Jen abych nezapomněl na baterku – jako minule. Drápal jsem se skrz polomy, tma by se dala krájet. Pršelo. Ani nevím, jak jsem se dostal k chýšce…Tornu mám samozřejmě zase těžkou. Nádražní váha nedávno ukázala 8 Kg. (Jak se asi nadřou krosnaři, kteří nevozí jako my jen igelitovou stříšku, Ale stan s kolíky, náhradní boty. Nicméně ani ten můj starý letní spacák s těžkou sypovinou není jako peříčko(Jídlo beru jen v nejnutnějších dávkách : na první večer tradiční buřty, pak bramborovou kaši v prášku „Felix“, úspornou rýži, špek, chleba, sýr, česnek, konzervu hranatku a něco pro zpestření jídelníčku. Vejce, brambory, houby, ryby, někdy i čaje čerpáme pak z místních zdrojů.
Čím jsme starší, tím víc si takový výlet každý představujeme po svém. Před dvaceti lety nikdo neprotestoval, že třeba na soutok jdeme už potřetí, nebo že nás bude zase veliká tlupa…
Jak šla léta, z prví party zůstali jen „tahouni“, ale přišli mezi nás noví, dnes už jsme symbiózou dvou generací. A „spolkem“ individualistů s toulavým srdcem a slušnou fyzickou kondicí, kteří se dali dohromady z dávno rozpadlých part a osad, nedefinovatelný počet toulavých nátur., někoho vidíme každý víkend, někoho sotva jedno do roka…
Okem zkoumám oblohu – rozhoduji se mezi zelenými „invazkeckami“ a „farmářkami“. Zelená vítězí. Návštěvníci přírody se už snad odnaučili rušit ptáky a potůčky kazeťákem. Kdy se odnaučí rušit harmonii lesů oranžovými větrovkami?
Je dobře, že každý prožívá volné dny svým způsobem. (Jinak by to podél bezejmenných potůčků mohlo vypadat jako na turistickém chodníku ne Vysokých Tatrách.) Já si připadám s pouhým rancem nejmobilněji. Můžeš s ním zamířit přímo přes oraniště nebo kolmo vřesovým krpálem…S kolem jsi vázán na cesty, s lodí na řeku…Cílem našeho putování nejsou pamětihodnosti ani hospody, ale nejčastěji zbytky zachovalých a romantických koutů naší přírody, často jem nenápadné potůčky, s malebnými jehličnatými břehy. Taková místečka naštěstí pořád ještě jsou. Jsem obzvlášť známý tím, že pečlivě vyhledávám zákoutí s pitnou

vodou, „spacími“ smrky, pokud možno utajené ostatnímu světu. Tam si potom navzájem odpovídáme se zvědavým puštíkem. Nevadí, že občas bojujeme v noci s větrem a deštěm o záchranu suchého pelechu pod vlající khaki stříškou. Někdy se k nám hluboko v noci prodírá světélko některého našeho opozdilce, který se o den dva musí zdržet v práci, naštěstí ale ví, v kterém zapadlém koutě právě teď dohasíná náš oheň… (Někdo se však pro tentokrát stane úmyslně vlkem samotářem…) Někdy objevíme opuštěný srub, jindy chráněný druh orchideje nebo lebku divočáka. A příště možná vystopujeme zbytky zarostlé úzkokolejky, kterou ti starší z nás ještě pamatují, nebo vyhledáme podle nápovědy mapy lesní jezírka, opuštěné lomy, mlýny. Možná se spřátelíme s huculskými koňmi nebo místním fořtem. Naštěstí tomu jen zřídka bývá naopak (Jako tenkrát, když jsem u opuštěné salaše bojoval holýma rukama se zdivočelým psem. Anebo když nás lesní dělník, který projížděl po vzdálené cestě, považoval za hledané zběhy – zanedlouho jsme byli obklíčeni zelenými uniformami.)
Když se sejde hrací sestava – občas vláčíme i basu, někdy ji nahradí čelo nebo kytara s basovkovými strunami – větší část naší dovolené zaznívají písně Ryvolů, staré trampské, Greenhornů i naše vlastní. Jindy si „hrábneme na dno“ a zdoláme promáčeni deštěm 600 m převýšení. Pokud nám trasu zkříží pohostinství, zaútočíme na tlačenku, feferonkový salát, litr Gambrinusu, a za hodinu jsme opět na cestě. Občas, když to štreka a počasí dovoluje, beru s sebou malířské desky…
Co na to naše lásky? O té největší právě vyprávím. Nebo snad máte na mysli ženy? Mnozí právě kvůli některé odpadli navždy, jiní natrvalo některou přivedli mezi nás…Nezřídka se větrnou nocí ozývá kňourání „třetí generace“ z polovičních spacáků.
„Pro to všechno a tam všude „z našich ohňů stoupá dým.“ – (Zanecháváme po sobě pěkně upravená ohniště s větévkou uprostřed, u nichž se setkávají nátury sobě blízké, kterým stále ještě nestačí o toulkách už jen tlachat u piva a vzpomínat nad fotkami.) – Pro to všechno opět nahazuji tornu na rameno, do ruky bendžo a mířím vstříc tomu, o čem jsem se tady pokusil něco napsat.
Ahoj – někde !

Marko nedávno oslavil sedmdesátiny, což už jste si mohli přečíst snad skoro všude a v pondělí mu vychází kniha Poslední romantik. Třeba v ní bude i tento text, který o pohledu Marko Čermáka na svět hodně vypovídá.
Tony